# Pregaria.cat

**Entrada**

## Què important saber que hi ets!

Per fi havien col·locat la roda de recanvi. Pel Joan era el primer cop que ho feia, si bé ho havia vist fer al seu pare més d'una vegada. Per a l'Agnès, tan sols ajudar, no perdre l' humor i gaudir de l'èxit, era ja una notable victòria.

Ara tot torna a estar al seu lloc, la roda punxada al maleter, i la nova – sí, nova de tres mesos, de quan van comprar el cotxe – a punt de marxa. El Joan i l'Agnès porten sis mesos de casats.

Ara estan asseguts mirant el magnífic panorama que es veu en aquell indret. Gairebé tots els dies des de que es van casar han pregat junts una estona. És una convicció que comparteixen i que tenen ben arrelada per una experiència de fe en Jesús que ve dels anys d'universitat.

Aquests és un bon moment per pregar. No han calgut les paraules; els dos han pensat el mateix. Com sempre comencen en silenci. El diàleg amb Déu té com a atri el silenci. Cadascú és únic pel Pare, i els dos junts són la imatge plena de Déu. Després comparteixen entre ells.

*Saps que penso? Què important és saber que Déu hi és.*

*Què important és saber, Déu nostre, que hi ets.*

*Això que estem mirant... sabem que és fet pel teu Amor.*

*Sí, perquè sabem que hi ets, sabem que la creació és amor.*

*I també que la vida té sentit*

*No és un absurd o una realitat casual*

*Déu està en mi, Déu està en tu, Déu està en nosaltres*

Abraçats acomiaden la pregària. A la poca estona el cotxe anava baixant pels revolts d'aquella solitària carretera. La conversa tornava a lligar amb la que tenien abans de que es punxés la roda. Parlaven de nou dels diversos punts de vista que hi havia entre els amics i coneguts sobre com anava tot, els diversos camins per poder "canviar el món". La frase que més deien sempre era "vols dir que un altre món és possible?".

L'Agnès i el Joan.... en aquells moments no se n'adonaven de que eren força feliços.

Jesús Renau sj.